

MARION PAUW

STIEF

kluitman

NU

Nur 284/W091901

Bisac YAF062000 / YAF018000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Marion Pauw

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

© Foto omslag: Bart Honingh

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marionpauw.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

BOS

Het is drie uur 's nachts en ontzettend donker. In de stad zijn overal straatlantaarns, ramen waar licht uit schijnt, fietsers, auto's. Duidzenden lichtpunten die de duisternis onmogelijk maken. Hier op het eiland is het anders. De maan is achter de wolken verdwenen en de bomen laten nauwelijks licht door. Ik kan bijna niet zien waar ik loop. Toch blijf ik rennen, zo snel als ik kan. Af en toe zwaait er een tak in mijn gezicht of struikel ik over een boomwortel. Ik hoor het geluid van scheurende stof, maar ik heb geen seconde te verliezen.

In de verte hoor ik hem mijn naam roepen. 'Kiki! Kiki!' Zijn stem klinkt uitnodigend, zoals je je kat zou roepen. 'Kikieeee! Kom nou!'

De écht gevaarlijke mensen herken je niet direct. Ze doen aardig, kopen cadeaus en beloven dat alles helemaal te gek gaat worden. En op het moment dat je denkt dat je veilig bent, slaan ze toe.

Ik ben aan de rand van het bos gekomen. Even blijf ik staan. Er staat een vreemde spanning op mijn neusvleugels en ik hoor mijn eigen gierende ademhaling. Voor me liggen de duinen en daarachter de zee. Op het strand zal hij me makkelijk kunnen vinden. Weer hoor ik

hem mijn naam roepen. Door de bomen zie ik het schijnsel van een
zaklantaarn dichterbij komen.

Ik weet dat ik door moet rennen. Hij mag me niet vinden. Hij mag
me nooit vinden.

TOEN

THUIS

Ik zie aan mama dat ze heeft gehuild, maar natuurlijk zegt ze dat het niet zo is. Ze denkt dat ze zich groot moet houden voor mij, maar ik zou liever willen dat ze gewoon eerlijk is.

Ik haal diep adem. En dan nog een keer. En pas dan durf ik het te zeggen, omdat ik het toch ooit zal moeten doen. ‘Papa vroeg of ik vanmiddag langs wilde komen in het ziekenhuis.’

‘O.’ Ondertussen doet ze alsof ze het aanrecht schoonmaakt, maar het doekje gaat telkens over dezelfde plek.

‘Het is natuurlijk een grote gebeurtenis, een babybroertje.’ Haar stem trilt. Ik zie hoeveel moeite dit haar kost.

‘Ik denk niet dat ik ga. Ik heb best wel veel huiswerk.’

Ze haalt opgelucht adem.

‘En bovendien hou ik niet van baby’s.’

‘Nou, prima,’ zegt mama. Ze draait zich om en slaat haar armen om me heen. ‘Dan ga je gewoon een andere keer.’

Mijn vader appt die middag nog een paar keer dat hij het echt heel jammer vindt dat ik niet naar Finn, want zo heet de baby, kan

komen kijken. Hij biedt zelfs aan om me met de auto te komen halen. Ik lieg dat ik morgen een tentamen heb en pas dan laat hij me met rust.

Omdat ik nu moet doen alsof ik huiswerk heb, luister ik op mijn kamer met mijn oortjes in naar Billie Eilish. Ik hou heel erg van het nummer *When the party's over*. In de videoclip drinkt Billie een glas zwarte inkt en lopen er zwarte tranen over haar wangen.

Quiet when I'm coming home and I'm on my own

I could lie, say I like it like that, like it like that

Ondertussen kijk ik op Instagram, ook al word ik daar ongelukkig van. Al die perfecte levens en volmaakt gelukkige mensen. Ik weet heus wel dat iedereen alleen maar zijn beste kant laat zien, maar even goed voel ik me een sukkel.

Iedereen vindt mij 'nogal op mezelf'. Ze denken dat ik dol op studeren ben, omdat ik zulke hoge cijfers haal, maar dat is niet zo. Ik hoef iets maar één keer te lezen en ik onthoud het. Niet dat ik daar per se blij mee ben. Liever had ik veel vrienden.

Het zou fijn zijn als iemand mij snapte. Als ik een grap maak, lacht niemand, als ik probeer uit te leggen hoe ik me voel, kijken mensen me aan alsof ik gek ben. Dat bewonder ik zo aan Billie. Zij heeft overal wél de juiste woorden voor. Ik wilde dat ik meer was als zij. Het kan haar niet schelen wat mensen over haar zeggen. Ze zegt de meest extreme dingen. Ze draagt baggy kleding en verft haar haar blauw als ze daar zin in heeft. Ze is depressief en raar, maar iedereen vindt haar

fantastisch. Ze is natuurlijk bijna drie jaar ouder dan ik, maar dan nog. Hoe is het haar ooit gelukt om zo cool te zijn?

Mijn vader appt me een foto van hem, Naomi en de kleine Finn. 'Over een uur mogen we naar huis,' staat erbij. Ze zien er heel gelukkig uit met zijn drieën. Ik vraag me af hoe Naomi er nog steeds zo fris uit kan zien, terwijl ze net een kind heeft gebaard. En heeft ze nou mascara en lipgloss op? Ook papa zit erbij alsof hij zojuist de staatsloterij heeft gewonnen. Zou hij ook zo blij zijn geweest toen ik werd geboren? Ik denk in ieder geval niet dat mama make-up ophad tijdens of vlak na de bevalling. De enige reden waarom zij soms haar nagels lakt, is zodat je de zwarte randen eronder niet ziet.

'Wat ziet hij er lief uit,' app ik terug. 'Kan niet wachten tot ik hem in het echt zie.'

Dan belt papa me. 'Kom nou gewoon even,' zegt hij. 'Eén uurtje maar.'

Ik denk aan mama die heeft beloofd dat we pizza gaan bestellen, iets wat we anders alleen maar in het weekend doen.

'Het kan echt niet,' zeg ik tegen mijn vader.

Hij zucht geërgerd en hangt op.

Ik zit samen met mama met de pizzadoos op schoot *The 100* te kijken, als de bel gaat. Mama vraagt of ik wil opendoen. Als zij 's avonds eenmaal op de bank zit, heeft ze nooit zin om eraf te komen. Ze maakt lange dagen als bloemist en haar baas is een eikel. Op de bank zit inmiddels een slijtplek op de plek waar zij altijd zit. Ik loop de gang in en zie door het matglas heen een man staan. Het zal wel een pakketbezorger zijn, denk ik. Maar als ik opendoe, staat mijn vader er.

SCHOOL

Natuurlijk ben ik niet de enige nerd van de school. We zijn zelfs met z'n vieren. Mila, Lotte, Owen en ik hangen met elkaar in de pauzes en vertellen elkaar volkomen nutteloze dingen die niemand anders interesseert. Er zijn natuurlijk nog wel meer nerds, maar die zijn allemaal verslaafd aan gamen, dus daar kun je helemaal niks mee. Wij zijn prátende nerds, zeg maar. Een zeldzame soort.

Je zou denken dat we volmaakt gelukkig zijn, maar stiekem loeren we naar de populaire mensen die druk met elkaar zitten te snapchatten. We zijn net bejaarden in een bejaardenhuis die klagen dat ze eenzaam zijn. Je zou denken dat ze elkáár hebben, maar in plaats daarvan willen ze liever dat er mensen op bezoek komen. Mensen zoals zichzelf, vinden ze blijkbaar niet goed genoeg. En datzelfde geldt voor ons. Als een van ons de kans zou krijgen om erbij te horen, zou hij de anderen zonder omkijken meteen in de steek laten. Dat weet ik zeker.

We praten over de serie *Chernobyl*, een perfect onderwerp voor nog meer nutteloze weetjes en fantasieën over een pijnlijke dood. 'Ik wou dat er weer zoiets heftigs gebeurde,' zegt Owen.

'Ik kom je toch halen, Kiki. Jij hoort hier gewoon bij te zijn.'

'Ssst,' zeg ik.

'Waarom?' vraagt hij.

Ik kijk naar de deur naar de woonkamer die op een kier staat.

'Mama kan je horen.'

'O, is dat het?' Zijn stem klinkt boos. Hij loopt zo langs me heen de woonkamer in, nog voordat ik hem kan tegenhouden. 'Goedenavond, Sigrid,' zegt hij. Twee jaar geleden noemden ze elkaar nog Siep en Gup. Maar toen was papa er nog niet met Naomi vandoor gegaan.

Ik loop snel achter hem aan. Ik heb een raar soort paniekerig gevoel in mijn borst. Ik vraag me af hoe ik deze situatie kan redden, maar er schiet me niets te binnen.

'Jezus, Geert. Wat kom jij nou weer doen? Moet je niet bij je nieuwe gezinnetje zijn?'

'Ik kom Kiki halen,' zegt hij nadrukkelijk. 'Heb je daar problemen mee?'

'Ik wilde zelf anders niet komen, hoor,' zeg ik snel.

'Zoals jij binnen komt vallen alsof ik je iets heb misdaan. Vind je dat normaal?' Mama gaat staan. 'Jij bent niet meer de baas hier.'

Ruziemaken kunnen ze nog steeds als de beste. Mijn vaders gezicht wordt rood, hij staat op het punt van ontploffen. Nog even en ze gaan elkaar uitschelden. Dat weet ik, want zo gaat het iedere keer.

Ik trek hem aan zijn arm. 'We gaan, oké? Ik kom wel even kijken naar die lelijke baby van je.'

'Kiki!' zegt mama verontwaardigd, maar ik zie dat ze het wel leuk vindt. Missie geslaagd: ik kan met papa mee en mama heeft toch nog het gevoel dat ik aan haar kant sta.

‘Een kernramp?’ vraagt Lotte. ‘Je bent niet helemaal lekker.’

‘In ieder geval iets waardoor alle bestaande ordes worden verstoord en iedereen moet zien te overleven. En dat het dan aankomt op intelligentie en skills.’

‘En we allemaal baby’s met twee hoofden krijgen zeker,’ zeg ik.

Dat was een grap, maar niemand lacht. Owen denkt serieus na en zegt dan: ‘Ik denk dat we dan te druk zijn met overleven om ons voort te planten.’

Tobias komt de kantine binnen. Zonder ons ervan bewust te zijn, kijken we allemaal naar hem. Alsof hij een magneet is en wij minuscule stukjes ijzer. Hij is een jaar ouder dan wij allemaal, omdat hij vorig jaar is blijven zitten, en hij is de populairste jongen van de school. Vandaag draagt hij een trui van Tommy Hilfiger in dezelfde blauwe kleur als zijn ogen en zijn haar zit lekker perfect warrig, alsof hij net heeft gesport of zo. Hij geeft een van de andere populaire jongens een high five. En dan gebeurt er iets opmerkelijks: hij kijkt naar mij.

Even denk ik dat ik me vergis. Maar zijn ogen blijven toch echt op mij rusten. Ik weet niet wat ik moet doen, glimlachen of wegstijgen, dus staar ik maar net zo hard terug. Het duurt enkele seconden. En dan is het moment voorbij. Tobias draait zijn hoofd weg en praat met zijn vrienden.

‘Zagen jullie dat?’ vraag ik de anderen.

‘Wat?’ vraagt Mila.

Owen zegt: ‘Tobias is een lul. Ik mag hopen dat je ver bij hem uit de buurt blijft.’

Ik ben er de hele dag een beetje van in de war. Tobias zit in een

parallelklas en heeft nog nooit naar me omgekeken. Sterker nog, ik denk dat hij tot vandaag niet eens van mijn bestaan af wist. Bovendien heeft hij een vriendin, Sterre. Zij is uiteraard heel knap, heel rijk en heel populair. Samen vormen ze een droompaar. Waarom zou hij zijn middellandsezeebouwe ogen vermoeien door naar mij te kijken? Ik ga naar de wc om te kijken of er iets gek is met mijn haar. Of misschien zit er een enorme pindakaasvlek naast mijn mond en hebben mijn lieve mede-nerds dat niet opgemerkt. (Het zou niet de eerste keer zijn.) Dit alles is niet het geval. Ik zie er gewoon uit als mijn normale, saaie zelf.

Even later zie ik Tobias in de gangen lopen. Ik hoop dat hij weer naar me zal kijken, maar dat doet hij niet. Ik zal me wel hebben vergist.

BLOEMENWINKEL

Als haar baas er niet is, help ik mijn moeder mee in de bloemenwinkel. Ik vind het fijn om haar aan het werk te zien. Ze weet alles over bloemen en maakt prachtige boeketten. Terwijl zij bezig is, veeg ik de vloer aan of pak ik de boeketten in cellofaan in met strikjes eromheen.

Als ze in de bloemenwinkel is, is mama anders dan thuis. Ze loopt sneller, ze lacht naar klanten en maakt een grapje met de oude buurman die iedere dag even langskomt voor koffie. In de bloemenwinkel is ze nog de mama van voor de scheiding.

Er zijn een paar dozen gerbera's binnengekomen. Mijn taak is om ijzerdraadjes rondom de steel te wikkelen. Als je dat niet doet, worden ze binnen een dag slap en vallen ze om. Gerbera's zijn de plofkippen onder de bloemen. Zo ver doorgekweekt dat ze niet in staat zijn om op eigen benen te staan. Eigenlijk is het een beetje zielig. Maar mensen vinden ze nou eenmaal mooi.

'Kan ik iets voor u doen?' vraagt mama. Ik kijk op en zie een man in de winkel staan. Het is vrijdag en dan komen er altijd meer mannen

in de winkel dan normaal. Dan nemen ze een boeketje mee voor hun vrouw. Volgens mama zijn het allemaal eikels en hebben ze iets goed te maken. Bij hen rekent ze altijd wat extra boven op de normale prijs.

'Heeft u rode rozen?' De man ziet er aardig uit, maar schijn bedreigt: mannen die rode rozen kopen, zijn het ergste.

Mijn moeder komt achter de toonbank vandaan. 'Wilt u met een lange steel of kortere steel?' Ik zie dat ook zij de man eens goed bekijkt. Hij heeft dure kleding aan en draagt een gouden horloge. 'Maar als u echt iets bijzonders wilt...' Ze laat expres een stilte vallen om de spanning op te bouwen. 'Ik heb achter nog rozen staan uit Ecuador. Niet goedkoop, maar diep, diep donkerrood van kleur. Echt prachtig.'

De man glimlacht warm naar haar. 'Laat maar zien.'

Met een triomfantelijk lachje loopt mijn moeder naar achteren en komt even later terug. 'Kijk,' zegt ze. 'Dit is een hele andere klasse. Zo vol en rijk van kleur zijn de Nederlandse rozen niet. En ze blijven bijna twee weken staan.'

De man bekijkt de rozen. 'Heel mooi,' zegt hij. 'Doe er maar drie-enzeventig.'

Ik zie mijn moeder nog net niet naar adem happen. 'Dat is een heel specifiek getal. Ik weet niet of ik er wel zo veel heb.'

'Mijn moeder is jarig,' zegt de man. 'Vandaar.'

'Ze kosten vier euro per stuk. Ik zeg het maar even.'

'Prima,' zegt de man. 'Ik heb maar één moeder en die is maar één keer per jaar jarig.'

'Wat ontzettend lief,' zegt mama.

Terwijl ze weg is, kijkt de man wat rond. Ik weet niet of hij heeft gezien dat ik hier ook ben. Het maakt me een beetje nerveus.

‘Ecuador-rozen zijn de mooiste,’ zeg ik dan maar tegen hem. Ik weet zelf niet eens waarom. En terwijl ik het zeg, vind ik het al heel stom van mezelf.

Hij kijkt op. Weer die glimlach. ‘Leuk baantje heb je hier.’

‘Ik help mijn moeder af en toe na schooltijd.’

Mama komt terug. ‘Het spijt me, we hebben er nog zestig.’ Ze trekt er een pijnlijk gezicht bij alsof ze het echt heel erg vindt. ‘Laat me kijken wat ik voor u kan doen.’

‘Waar hebben we er maar zestig van?’ Hein, de baas van mijn moeder, staat opeens in de winkel. Het is best raar dat we hem niet binnen hebben horen komen, want hij draagt altijd van die lompe klompen.

‘Ecuador-rozen,’ zeggen mijn moeder en ik tegelijkertijd.

Hein werpt een geërgerde blik op mij. Hij wil liever niet dat ik hier ben. Volgens hem hou ik mijn moeder van het werk, terwijl ik juist het tegenovergestelde doe.

‘Hoeveel wilde u er?’ vraagt hij aan de man.

‘Drieënzeventig.’

‘Wanneer?’

‘Nu meteen?’

‘Ik zat te denken dat we ze misschien kunnen mengen met die lange witte rozen,’ zegt mijn moeder. ‘Die zijn ook prachtig.’

‘Laat mij maar even, Sigrid,’ zegt Hein op zijn bekende bazige toon. Tegen de man zegt hij: ‘Ik kan ze morgenochtend bij u bezorgen. Is dat een optie?’

De man kijkt mijn moeder aan met een warme blik. Het is fijn dat hij haar kant kiest. ‘Gemengde rozen lijkt me prima.’

Hein loopt naar achteren zonder iets te zeggen en mama maakt het

boeket klaar. ‘Ik ga naar huis, goed?’ zeg ik. ‘Ik zie je zo wel.’

Als ik mijn fiets van het slot heb gehaald, staat de man naast me met die enorme bos rozen. ‘De baas van je moeder is niet echt aardig, of wel?’ zegt hij.

‘Als je van Donald Trump-achtige mannen houdt, is hij geweldig.’

De man barst in lachen uit. Zo grappig was mijn antwoord nou ook weer niet.

‘Ik mag jou wel,’ zegt hij.

Even later zie ik hem langsscheuren in een witte Range Rover. Misschien is hij best aardig voor een patser.

THUIS

‘Wat was je snel weg,’ zegt mama. ‘Toch niet om die stomme Hein?’
Ik begrijp niet waarom ze dat aan me vraagt, terwijl het me meer dan duidelijk lijkt. Dus antwoord ik niet. Ik zit aan mijn bureau. Met mijn pen teken ik cirkeltjes aan de zijkanten van mijn wiskunde-huiswerk. Dat doe ik altijd, mijn schriften staan er vol mee.

Mama komt achter me staan en legt haar beide handen op mijn schouders. Ze kneedt even in mijn spieren. ‘Wat ben je toch een sprietje,’ zegt ze.

Ik begrijp niet zo goed wat ze komt doen in mijn kamer. Normaal gaat ze altijd op de bank zitten als ze thuiskomt van haar werk. Maar dan komt het: ‘Ben je eigenlijk wel gelukkig, Kiki?’

‘Ja hoor,’ zeg ik.

‘Ik denk wel eens... met de scheiding en zo.’

‘Mam, het gaat prima.’

Ze stopt met het masseren van mijn schouders en gaat op mijn bed zitten. ‘Het spijt me als het niet altijd even gezellig is in huis. Ik ben soms zo...’

Ik hoop maar dat ze niet gaat huilen.

‘Ik heb het soms zo moeilijk en dan kan ik het niet altijd opbrengen om de vrolijke, gezellige moeder te zijn die je nodig hebt,’ gaat ze verder.

‘Maak je nou maar geen zorgen over mij,’ zeg ik.

‘Echt niet?’ vraagt ze. Er loopt een traan over haar wang.

‘Echt niet.’ Ik sta op en geef haar een knuffel. ‘Maak je nou niet zo druk.’

‘Want ik zou echt niet willen dat jij er last van hebt. Dat zou ik verschrikkelijk vinden.’

‘Het is oké, mama.’ Ik aai over haar haar. ‘Focus jij je nu maar op jezelf.’

Ze lacht door haar tranen heen. ‘Wat heb ik toch een geweldige dochter.’

SUPERMARKT

Mama denkt dat ik bij Mila ben, maar in werkelijkheid ga ik bij papa en Naomi op bezoek. Ik weet dat dat liegen is, maar soms is het gewoon makkelijker zo. Toen ze gingen scheiden, was ik dertien en vonden ze een bezoekenregeling niet nodig. De bedoeling was dat ik bij mijn moeder ging wonen en bij mijn vader langsging wanneer dat uitkwam. We dachten allemaal dat dat een goed idee was, vooral omdat mijn vader a) in een dorp net buiten de stad woont en b) onregelmatige werktijden heeft als journalist. Maar iedere keer als ik tegen mama zeg dat ik naar mijn vader ga, kijkt ze me aan alsof ik haar in de steek laat.

Finn is nu tien dagen oud. Ik heb hem sinds de dag van de geboorte niet meer gezien. Vlak bij het huis van papa en Naomi is een supermarkt. Ik loop daar nog even naar binnen om een doos verse aardbeien te kopen. Als je niet weet wat je voor iemand mee moet nemen en je hebt niet zo veel geld, dan zijn aardbeien altijd een goed idee.

Ik check of er geen rotte exemplaren onder in het doosje liggen, want dat is negen van de tien keer het geval, en wil naar de kassa

lopen. Dan denk ik dat ik Tobias zie. Hij draagt een uniform van de supermarkt en is vakken aan het vullen. Ik kan me haast niet voorstellen dat de échte Tobias hier werkt, dus ik bekijk hem nog eens goed. Mijn hart slaat over: het is hem echt. En hij ziet er zelfs nog goed uit in een supermarktuniform.

Ik overweeg om langs hem te lopen zonder iets te zeggen, maar aan de andere kant is dit mijn kans. Ik doe even mijn ogen dicht om moede te verzamelen en stap dan op hem af. 'Weet jij waar de melk staat?' Meteen nadat ik het gezegd heb, denk ik: dom, dom, dom. Zelfs een blinde kip weet waar de melk staat. 'Houdbare melk,' zeg ik dan maar snel. Weer dom: houdbare melk is het vieste wat er is.

Hij kijkt op van de pakken rijst die hij in de rekken aan het zetten is. 'Zit jij niet bij mij op school?' Hij lijkt totaal niet blij om mij te zien.

'Klopt,' zeg ik terug. Ik wens nu heel hard dat ik door was gelopen, maar er is nog steeds geen methode gevonden om de tijd terug te draaien en waarschijnlijk gaat die er ook nooit komen, want anders werden we de hele tijd bezocht door mensen uit de toekomst.

'Melk,' zegt hij dan met een spottend lachje. 'Jij leek me meer zo'n vegan type.'

Ik voel mijn hart kloppen in mijn borst. Is dit een compliment of een belediging?

'Ik eet geen koeien en varkens, want dat zijn intelligente dieren. Een kip lijkt wat minder snugger, dus die eet ik af en toe. Eieren eet ik alleen van biologische kippen die buiten lopen en melk lust ik überhaupt niet.'

'En ijs?'

'Hoe bedoel je?'